

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2221/2022
01.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Катарине Манојловић Андрић, Марине Милановић и Весне Станковћи, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стојан Печек адвокат из ..., против туженог Града Кикинда, чији су пуномоћници Милица Кулићан и Сара Пушара адвокати из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 713/22 од 07.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 01.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 713/22 од 07.03.2022. године.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 713/22 од 07.03.2022. године и пресуда Основног суда у Кикинди П1 147/21 од 18.11.2021. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 713/22 од 07.03.2022. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Кикинди П1 147/21 од 18.11.2021. године којом је у целости усвојен тужбени захтев (став први изреке), обавезан тужени да на име штете због изгубљене зараде услед незаконитог отказа за период од 12.02.2017. године до 28.02.2021. године исплати износ од 2.818.437,90 динара са законском затезном каматом на појединачне новчане износе почев од означених датума до исплате (став други изреке) и да у корист тужиоца Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање - Филијала Кикинда уплати обавезне доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за означени период и на основицу неисплаћених зарада по тарифи важећој на дан уплате Фонду (став трећи изреке), као и да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 233.942,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате (став четврти изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, одлучивање о посебној ревизији туженог у овом спору је дозвољено ради тумачења и примене члана 191. Закона о раду, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је решењем од 23.04.2013. године распоређен на одређено радно место у управи туженог града и одређен коефицијент за обрачун и исплату његове плате. Решењем туженог од 09.12.2016. године утврђено је да је тужилац остао нераспоређен од 12.12.2016. године јер је за његовим радом престала потреба утврђена законом. Жалба тужиоца, изјављена против тог решења, одбијена је решењем Жалбене комисије од 28.12.2016. године. Решењем туженог од 08.02.2017. године утврђено је да је тужиоцу, који је остао нераспоређен, радни однос престао по сили закона 12.02.2017. године. Жалба тужиоца, изјављена против тог решења, одбијена је решењем Жалбене комисије од 01.03.2017. године. Против оба решења Жалбене комисије тужилац је покренуо управни спор. Пресудом Управног суда У 1493/17 од 24.09.2020. године поништено је решење Жалбене комисије од 28.12.2016. године и предмет враћен на поновно одлучивање. Жалбена комисија је 15.10.2020. године новим решењем делимично уважила тужиочеву жалбу и преиначила решење туженог од 09.12.2016. године у тачки 6. (одлучила да тужилац, док је нераспоређен има право на накнаду плате у висини коју је имао непосредно пре доношења решења о нераспоређености која се утврђује према коефицијенту 10,45) а одбила жалбу у погледу одлуке садржане у тачки 5. (одлука о нераспоређености) и одлука садржаних у тачкама 7. и 8. Тужилац је и против овог решења покренуо управни спор који је у току. Управни суд је, пресудом У 4830/17 од 27.10.2020. године, одбацио жалбу тужица против решења од 08.02.2017. године као недопуштену и поништио решење туженог од означеног датума. Тужени је 01.02.2021. године донео ново решење којим је утврдио да је тужиоцу, као нераспоређеном запосленом, радни однос престао по сили закона 12.02.2017. године. И против тог решења тужилац је покренуо управни спор који је у току.

На тако утврђено чињенично стање првостепени суд је применом чланова 164. и 191. Закона о раду усвојио тужбени захтев и обавезао туженог на исплату накнаде штете настале у периоду од 12.02.2017. године до 28.02.2021. године, у висини утврђеној вештачењем. Предлог туженог да се поступак прекине до окончања управних спорова које је тужилац покренуо против решења од 15.10.2020. године (о нераспоређености) и 01.02.2021. године (о престанку радног односа по сили закона) тај суд је одбио са образложењем да су означена решења донета у пресуђеној ствари, након правноснажне и извршне пресуде Управног суда У 4830/17 од 22.10.2020. године.

Другостепени суд је одбио жалбу туженог, налазећи да је на правилно и у потпуности утврђено чињенично стање нижестепени суд правилно применио материјално право. По становишту тог суда, тужилац има право на накнаду штете у смислу члана 191. Закона о раду јер је у управном спору поништено решење о престанку радног односа, а касније донето решење о престанку радног односа (од 01.02.2021. године) за сада није од утицаја на право тужиоца предвиђено наведеном

одредбом, због чега је правилно одбијен и предлог туженог за прекид поступка до окончања управног спора.

Изложено правно становиште нижестепених судова није правилно.

Право на накнаду штете из члана 191. став 1. Закона о раду припада запосленом коме је, по одлуци суда, радни однос престао без правног основа. У конкретном случају, тужиоцу радни однос за сада није престао без правног основа. Решењима од 15.10.2020. године и 01.02.2021. године, коначним у управном поступку, утврђено је да је тужилац нераспоређен и да му је из тог разлога, по сили закона, престао радни однос са 12.02.2017. године. Оба решења донета су пре закључења главне расправе у овом спору и њихов значај, као и значај чињенице да је против тих решења тужилац покренуо управне спорове, нижестепени судови нису правилно ценили када су применом наведене одредбе Закона о раду одлучили да усвоје тужбени захтев за накнаду штете.

Из тог разлога, обе нижестепене пресуде су морале бити укинуте и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

У поновљеном суђењу првостепени суд ће разјаснити да ли су управни спорови које тужилац води окончани, и ако јесу на који начин, а ако нису оценити да ли се у њима решава претходно питање за одлуку у овом спору - непостојање правног основа за престанак радног односа тужиоца услед погрешне примене релевантног закона.

Следствено изложеном, на основу члана 416. став 2. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић